

en Stædighed som Hysterikere, naar de ikke vil tage Næring til sig, skønt de veed, at det vil føre Døden med sig. Han er skrupgal!«

Under sit Besøg paa Favsingholm i Marts havde Povl Gaardbo selv haft en lidt usikker Fornemmelse overfor Dihmer et Par Gange. Saaledes en Dag, da han havde givet sig til at tale om Muligheden af en kosmisk Indvirken paa den menneskelige Organisme og dens Funktioner. Dihmer havde ved den Lejlighed forelagt ham en meget besynderlig Dagbog, hvormed han vilde forsøge at eftervise en telepatisk Forbindelse mellem visse Bevægelser i Verdensrummet og sit eget Befindende. Paa rudede Tavler var hans Tilstand ført til Bogs og sammenstillet med grafiske Fremstillinger af Planeternes Bevægelser i Himmelfrummet, af Maanens og Solpletternes Af- og Tiltagen, af Forandringerne i Barometerstand, Vindstyrke, Luftens Fugtighedsgrad o. s. v.

Povl Gaardbo havde dengang blot set en lidt barnagtig Underholdning i dette Snurrepiberi, og det saa meget mere som Dihmer selv med et Smil havde kaldt det for sit »Puslespil med Stjerner«. Men nu stod det pludselig for ham i et grelt Lys. Trods Doktor Mikkelsens aabenbare Ondskabsfuldhed gjorde hans Oplysninger et ret stærkt Indtryk paa ham, og jo mere han paa Hjemvejen tænkte over dem, des mindre usandsynlige forekom de ham.